

[Undervisningsministeren.]

det er halvdelen af 132, kan vi selv på denne tid af aftenen klare, at det er 66 mill. kr. Men hertil kommer de statsgaranterede lån, der i år har udgjort det samme beløb. Det vil altså sige, at vi simpelt hen har $\frac{2}{3}$ som lån i dag og $\frac{1}{3}$ som legater. Jeg siger det ikke for at starte en diskussion om det; nogle vil synes, det er godt; nogle vil synes, det er dårligt, men det er altså de faktiske tal.

Jeg vil gerne sige for mit vedkommende uden på noget punkt at lægge mig fast — for jeg skal vel vogte mig for at lægge mig fast; før jeg ser, hvad udvalget kommer med — at jeg ikke tror, vi klarer rekrutteringsproblemerne på en tilfredsstillende måde, hvis vi lægger hovedvægten på lån. Men det er altså nogle af de ting, vi skal drøfte, når vi får et rimeligt materiale til det.

Så nævnte hr. Enggaard et andet problem, som ikke kommer denne lovgivning ved, men som jeg heldigvis kan sige at jeg allerede har nævnt — jeg tror, det var til hr. Enggaards partifælle hr. Jens Frandsen — nemlig spørgsmålet om gymnasierejserne. Jeg er helt enig i, at det for mange simpelt hen er mere afgørende end noget andet problem i forbindelse med gymnasieudgifterne. Der er områder i landet, hvor afstanden er det, der afgør, om man kommer i gymnasium eller ej. Vi forbereder i ministeriet en gymnasietransportordning, som jeg har nævnt her i tinget for nogle måneder siden, til ikrafttræden efter sommerferien, og det, vi foreløbig gør, er, at vi stort set kalkulerer den ordning af, vi har for lærlingene. Jeg nævner det også, fordi man så tit siger, at det er lærlingene, der er forfordelt; her er altså et område, hvor vi kan tilbyde gymnasiasterne lignende rejsevilkår.

Endelig nævnte hr. Enggaard for det tredje, at tiden er løbet fra overgrænsen for de statsgaranterede lån; jeg tror, hr. Poul Schlüter var inde på det samme problem. Jeg vil gerne sige, at Danske Studerendes Fællesråd meget stærkt har peget på dette problem over for os i ministeriet. Når jeg ikke har taget spørgsmålet med, er det ud fra, at jeg synes, at skulle der være mening i at komme til folketinget og sige: „Må vi få lov at gøre dette udvalgsarbejde færdig og så komme næste år

og reformere?“, var det ikke rimeligt, at jeg selv plukkede et par ændringer ud, jeg godt kunne have lyst til, og kom og sagde: „Ja, dog skal vi lige have klaret dette her, men så heller ikke andet.“ Så måtte jeg holde den rene linje og sige: „Der kommer ikke fra min side forslag om ændringer, selv om der kunne være grund både til det ene og det andet og det tredje.“ Jeg er bange for, at vi ellers let river flere ting med os og ligesom begynder at lave vor egen lille reform uden at have grundlaget for det. Men det er da muligt, at vi i udvalget kan finde ud af en måde at løse det isoleret på uden at trække andre ting med, og jeg er helt parat til at komme med materiale, der kan belyse, om vi kan klare det.

Jeg kan sige i samme forbindelse til hr. Poul Schlüter, at også spørgsmålet om overgrænsen for samlede låne/legatbeløb kan vi se på i samme sammenhæng. Jeg vil dog gerne tilføje, at der jo er den forskel på de forrentede statsgaranterede lån, som vi her taler om, og de andre lånemidler, at de statsgaranterede lån i en vis forstand har haft en meget betydelig stigning. Mens de andre midler stiger med elevtal og pristal, sådan som flere har været inde på, er der ikke tilsvarende loft over de statsgaranterede lånemidler med det resultat, at vi i løbet af et par år er kommet på det tredobbelte pr. måned i antal lån, og vi er i løbet af disse ganske få år kommet op på et samlet lånebeløb på 122 millioner. Det vil altså sige, at der inden for de grænser, som vi her taler om eventuelt at ændre, er sket en vældig vækst i mængden af statsgaranterede lån; det synes jeg for en ordens skyld bør siges.

Hr. Poul Schlüter nævnte — og jeg siger det ikke for at provokere på nogen vis — at statsministeren havde bebudet et lovforslag herom i sin åbningstale. Jeg vil gerne sige for en ordens skyld, at det gjorde han nu altså ikke. Hvis hr. Poul Schlüter vil se efter i åbningstalen, vil han se, at der stod, at udvalget ville slutte sit arbejde i vinterens løb; vel, jeg ved ikke, om vi kan sige, at det ser ud til en lang vinter, men i hvert tilfælde kommer det til at slutte inden næste folketingsår, skal vi sige det sådan. Der var altså ikke bebudet lovforslag, for det turde vi ikke på det